

saadant for Die ved Opførelsen af det nye Tugthuus ved Horsens, da samme, som allerede ovenfor bemærket, er beregnet for et Antal af 400 Fanger, hvilket vilde være for stort for Jylland alene, saaledes tale overhovedet vægtige Grunde for denne Overgang af Straffeanstalterne fra provindsstælle til fælles Institutioner for hele Riget. Skulde disse Anstalter være blot provindsstælle, vilde det nemlig blive nødvendigt at beregne dem større, end naar de ere fælles for hele Riget, thi da Beregningen, naar den kun angaaer een Provinds, er større Usikkerhed underkastet, end naar den kan gjøres for hele Landet, maatte enhver enkelt af Straffeanstalterne beregnes efter det største Antal, der kunde ventes, naar man ikke vilde udsætte sig for, at der ved en temporair Stigen af Fangeantallet i en enkelt Provinds kunde mangle Plads i Anstalten, der er beregnet paa et bestemt Fangelstal, som efter den Indretning, Straffeanstalterne vilde faae, ikke vil kunne overskrides. Hertil kommer, at naar Straffeanstalterne ere fælles for hele Riget, vil man ogsaa blive sat istand til deels bedre at anvende de inddømte Fangers Arbeidskraft paa den hensigtsmæssigste Maade, deels uden altfor uforholdsmæssig Bekostning at indrette enkelte Afdelinger for Fanger, som det er af særdeles Bigtighed at holde affondrede, navnlig for yngre Fanger, der kunne blive inddømte i Tugthuset.

Men den saaledes foreslaaede Overgang af Straffeanstalterne fra provindsstælle til almindelige, for hele Riget fælles Institutioner vil gjøre det nødvendigt, at der med Hensyn til Tugt- og Forbedringshusene træffes en lignende Bestemmelse, som ved Placat af 19de April 1826 er foreskrevet med Hensyn til Slaverierne, at Retterne, hvor en Forbryder skal dømmes til Tugthuus eller Forbedringshusarbejde, blot have at domme ham til denne Straf i Almindelighed, uden at noget vist Tugt- eller Forbedringshus i Dommen angives, saaledes som nu i Overensstemmelse med de til forskjelligs Tider om denne Gjensstand udgaaede Anordninger (Placat af 15de Januar 1790, 30te November 1792, 19de November 1803, 29 Marts 1813, 5te Juni 1822 og 15de Februar 1837, iagtages, hvor-

imod det vil paaligge vedkommende Dyrighed at foranstalte den Domsældte indsat i den Straffeanstalt af den nævnte Art, hvor der for ham havet Anvendelse. Iøvrigt vilde Dyrighederne blive at instruere om, i hvilken Straffeanstalt der til enhver Tid er Plads for Vedkommende, og i Reglen vil naturligvis altid den nærmest liggende Straffeanstalt og navnlig den, der ligger i samme Provinds, som den Jurisdiction, hvorfra den Paagjældende inddømmes, blive at vælge, saa at Hensættelse i et fjært liggende Tugt- og Forbedringshus kun vil finde Sted, forsaavidt Mangel paa Plads gjør det nødvendigt, eller andre væsentlige Hensyn, saasom den Paagjældendes unge Alder eller særdeles Færlighed maatte gjøre det hensigtsmæssigt, at han overføres til en anden, end den nærmeste Straffeanstalt. Herom er det iøvrigt fundet ufornødent, at optage Noget i Anordningen, da dette angaaer de administrative Forholdsregler, hvorom det Fornødne fra Justitsministeriet vil blive Dyrighederne meddeelt. Skal imidlertid den foreslaaede Overgang af Straffeanstalterne fra provindsstælle til almindelige for hele Riget fælles Institutioner blive ret virksom, maa det ogsaa gjøres muligt, med Hensyn til de Forbrydere, der allerede ere inddømte i et vist Tugt- eller Forbedringshus, at foretage de Omflytninger fra den ene Straffeanstalt til den anden, som maatte findes tilraadelige — hvilket navnlig vil være af Bigtighed, naar Tugthuset i Horsens tages i Brug —, og der er derfor i Lovudkastet optagen en Bestemmelse, der tillægger Justitsministeriet den i saa Henseende fornødne Myndighed.

Formanden: Med Hensyn til Sagens videre Fremme skal jeg nærmere paa Dagsordenen opgive, naar Spørgsmaalet derom skal finde Sted, efter at 48 Timer efter Udkastets Forelæggelse ere forløbne. Den Sag, der dernæst vil blive at foretage, er Sagen angaaende Udkast til en Lov om Forfølgningsmaaden ved Rigsretten; det er til første Behandling, denne Sag foretages. Forinden jeg giver den ærede Ordfører Ordet, skal jeg tillade mig at henstille til Forsamlingen, om det ikke maatte ansees overflødig, at Udvalgets Betænkning